

Tipus i anècdotes

Rememora:
Ferran
SALAMERO

Si tots en passem de totes... «en Tomàs» no podia pas ser menys! Però... «en Tomàs», tot bondat —era un «tros de pa», com vulgarment es diu— va passar-ne alguna de crespa; doncs feia les coses sense pensar-les gaire... o potser, sense pensar-les gens! Treballador independent, mai li mancava la feina: «en Tomàs» dominava la fusta... però també s'adaptava a altres ocupacions, ja que li calia guanyar per ell i per la seva mare.

També era bon company... dels companys; no era pas 'buscabregues'... més aviat afluixava sempre! Actualment, als seus 67 anys, viu la seva vida familiar, amb esposa i fills... no pas estreta, que bé s'ho mereix!

PER POCA ESTONA... VA SALVAR-SE DE MORIR BESTIALMENT

Segueix vivint a Canovelles i... segueix vivint de la fusta «en Tomàs» Ribas i Ridameya. Com molts d'altres, per trobar-se en aquesta zona, va fer la guerra com a republicà, amb l'avantatge de que, en estar prop del Pirineu, a l'acabar la guerra, amb una passa va ser a França... anant a parar en un dels «Camps de Concentració» que estava protegit (?) per tres cercles d'enreixats de filferro.

Pel fet de dominar la fusta gaudia (?) d'endoll a la Línia Maginot. Aquesta circumstància va fer suggerir-li la mala pensada d'escapolir-se cap a casa, refugiant-se en un tren de repatriats espanyols!

Havia estat notada la seva falta i —ja prop de la frontera— el tren va ser posat en una via morta, envoltant-lo la gendarmeria. Els van fer baixar a tots, formant al llarg del tren:

—Algú s'anomena Tomàs Ribas?

—...!?

«Les vicissituds d'en Tomàs»

Varen passar llista, cridant-los un a un... cap al final —veient-se «perdut»— es presentà espontàniament i quedà detingut, acusat d'espionatge!

El cap del «Camp de Concentrats», als qui en fugien i podien ser recuperats, en presència de tota la concentració, els allissava amb la verga fins deixar-los... (?). Però «en Tomàs» va tenir sort! A l'arribar... feia mitja hora justa que havien rellevat «el dolent» i, el que hi havia, va creure la bona intenció.

—Tinc la mare sola i malalta, necessitant que l'ajudi...

—Bé! Tornaràs a la Línia Maginot, però... cada jorn abans de marxar i al tornar te'm presentaràs!

—Oui! Mon Capitaine!

PERÒ A «EN TOMAS... N'HI PASSAVA CADA UNA!!!

En Claudi Arimany havia llençat al mercat un producte per immunitzar els conills de qualsevol enfermetat i, «en Tomàs» anava recorrent tota l'Espanya divulgant les seves excel·lències. Amb el vehicle publicitari del «Cunisan», anava enganxant papers a tort i a dret: ho feia a la nit, quan no hi havia tràfec.

Al fer-se clar... el mateix els arbres que pel mig de la carretera, sobre l'asfalt, les parets de les cases... tot pregonava el miracle del «Cunisan». També sabia convèncer de paraula a tot pagès que se li posés a tret!

Una nit, molt fosca, va trobar una paret ideal per omplena-la de propaganda conilleril. Pobre Tomàs! No va fixar-se que era una Capella, on aquell mateix dia hi havia una concentració de milícies del Movimiento per resar pels Camarades Caiguts en la Croada que van interpretar malament l'expressió «¡No más conejos muertos!» i... va passar-les més malament que la primera vegada que van xafar-li el nas boxejant. Però va quedar aclarida la bona fe d'«en Tomàs». Això va fer, però, que mirés millor on plantava els papers... el mateix si eren de «Cunisan» que si d'«Aviar» es tractava! Podeu ben creure que és dels qui no volen mal a ningú.

Antes Suministros

Cojinetes a bolas y Rodillos
Cojinetes de agujas
Rotulas - Soportes
Brocas de acero rápido
Fresas
Machos y cojinetes de roscar
Puntos giratorios
Portaherramientas y Cuchillas

Suministros

Poniente 31 - 33 Telef. 870 13 58 - 870 15 58
870 05 08 - 870 16 04

GRANOLLERS

MATARO - SAN CELONI - CASTELLON